

Кирил Казанцев
ЗАЛАГАНЕТО СВЪРШИ

Кирилл Казанцев
Ставок больше нет
Эксмо; Москва; 2006

© Иван Василев, превод, 2012 г.
© Художник, Орлин Атанасов, 2012 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2012 г.

ISBN 978-954-398-166-3

Крале на криминалния роман

Кирил Казанцев

ЗАЛАГАНЕТО СВЪРШИ

Превод от руски
Иван Василев

*Изказвам дълбока благодарност на жителите
на Красноярск – военнослужеците на свръхсрочна
служба Сергей Алманов и Юрий Лапшин – за помощта,
която ми оказаха, докато работех над този роман.*

Авторът

ÃËÀÀÀ ÌÚÐÀÀ

– ... Айде, изпей ни нещичко, пиленце!

Високият широкоплещест мъж, с лице, неизпорчено от каквито и да било признаци на интелигентност, протегна, подигравателно ухилен, широката като лопата длан към лицето на жертвата си. Явно му беше горещо – разгърден, ризата му почти не скриваше гъсталака от дребни къдрави косми на гърдите и здравата плът под мишниците и на гърба потъмняла от пот. Пък и на челото, под ниската почти до веждите линия на късо остриганата глава от време на време проблясваха брилянтни капчици влага. Този човек явно беше каталясал от тежка физическа работа. Такава, каквато уморява тялото, но пълни душата с лекота, радва с резултатите... Само че „работягата“, изглежда, го радваше не толкова резултатът, колкото самият процес... Без да бърза, той направи няколко дребни крачки напред...

Вторият, който сега беше в ролята на жертвата, като видя как към лицето му се приближава косматата лапа, изпадна в ужас, като риба, увиснала на рибарска кукичка. Сравнение, повече от уместно – „пиленцето“, мъж четирийсет и пет – петдесетгодишен, беше окачен за ръцете на някаква тръба под тавана на тясно, без прозорци помещение.

Практически беше невъзможно да се види лицето на жертвата – една кървава маска, някаква каша, в която под ярката светлина на насочената срещу нея лампа гореше с безумен ужас още незатворено око.

Голото до кръста беззащитно тяло беше пълно и отпуснато, по него личаха ярките следи на този разпространен порок – чревоугодieto. И още някакви следи – по неестествено нездравата бяла кожа тук-там личаха черно-червени точки от изгаряния и почернели кръвонасядания... Този мъж го биеха не просто за провинение или за кеф. Него го изтезваха. При това изтезанията продължаваха вече доста време... Колко – едва ли може да се каже точно... Но напълно достатъчно, за да се превърне този здрав и още не-стар мъж в аморфно и безпаметно същество. Въпреки че... При наличието на известни навици и определено старание това може да се постигне за много кратко време...

Съдейки по всичко, умореният юначага притежаваше и старание, и навици за такъв род дела. И още, както вече стана дума, получаваше удоволствие от самото действие... Харесваше му на човека очевидно да усеща своята власт над себеподобните си...

Докато дланта приближаваше лицето на вързания – а палачът не бързаше, правеше всичко бавно и демонстративно, – жертвата все по-силно се дърпаше и мяташе, въртеше глава, опитвайки се да я отклони, да скрие лицето. Само че всичко беше излишно – въжето с хитри възли здраво свързваше ръцете на изтезавания и стоманената тръба.

Садистът, ухилен самодоволно, наблюдаваше тези жалки опити. Сетне с умишлено подигравателна ласка в гласа попита:

– Ще пееш ли, пиленце?

Вързаният припряно закима с глава – зад ласката той чуваше заплахата. И с основание... Вече имаше трагичен опит от общуването...

– Добре – продължи палачът. – И помниш ли какво трябва да говориш?..

И пак бързи движения на окървавената глава...

– Готин! Давай да почваме!..

Жертвата с мъка разтвори разбитата уста, като разкри неравна редица счупени зъби, но вместо членоразделна реч от пресъхналото гърло се откърти само задавен хрип.

– Няма да стане! – чу се мъжки глас някъде зад гърба на садиста, от далечния ъгъл на помещението, плътно скрит от завесата на тъмнината.

– Ти какво искаш, гадино! – злобно се озъби палачът и рязко, почти без замах удари с лявата ръка под диафрагмата. Дочу се ехо като от удар по празна бъчва. Завързаното тяло подскочи нагоре, изви се като дъга. Няколко конвулсивни движения – и изтезаваният омекна, с цялото си тяло увисна на въжето. Главата му безсилно падна на гърдите...

Здравеният, любувайки се като добър художник на сътвореното от ръцете си, направи крачка назад.

– Касапин си ти, Лом!* – чу се отново гласът. – В теб няма деликатност, няма чувство на състрадание към ближния!

– К’во?! – Лом се обърна натам, откъдето идеше гласът.

– Ще убиеш, казвам, клиента, говедо! – в гласа на невидимия човек прозвучаха стоманени командирски нотки. – Трябва да задържиш! Стига си го осакатявал – той и така вече е готов на всичко! По-добре да му беше дал водичка...

– Ще изгърпи... – отвърна Лом. Впрочем в гласа му не се долавяше особена сигурност.

Като огледа още веднъж жертвата си, Лом се отпрати към тъмния ъгъл, откъдето се чуваше гласът.

Третият от присъстващите в тази стая мъже седеше на маса, цялата покрита с някаква електронна апаратура. Когато Лом го наближи, той стана, заобиколи масата и направи крачка напред.

Също като Лом беше бая висок, някъде над метър и осемдесет, но с това външната прилика свършваше. Ако садистът изглеждаше тежкотоварно могъщ, мускули на буци разпъваха ризата му – същински дъб, здраво вкоренен в земята с два крака като колони, другият се отличаваше с известна изтънченост. В същото време не правеше впечатление на физически слаб човек, „ботаник“ – по-скоро напомняше натегнатата пружина. Рязък, стремителен, подвижен, широкоплещест при тънка гъвкава талия, як врат... Светли коси, малко по-дължки

*ËÏÏ – ÊÏÏÏ – ÄÄË. ÏÏÄÄ.

от нормата... И поглед на сигурен в себе си и собствените сили човек. Господарски или командирски поглед. Нямахте съмнение кой е лидерът на този тандем...

Лом взе цигара от кутията на масата, запали... Дълбоко, с удоволствие пое дима... Погледна отново към жертвата – оставаше все в същото положение. Обръщайки се, улови укорителния поглед на своя съотборник-командир. Шумно изпусна дима и дрезгаво каза – за успокоение на него или на самия себе си:

– Дзверски гот!...Че се освести, задника му...

Старшият нищо не отговори, просто се обърна. Понякога съучастникът го дразнеше до такава степен, че изпитваше нетърпимото желание да превърне тази дегенеративна муцуна в кайма.

Неочаквано някъде иззад стената в помещението за изтезания нахлу музика. Беше толкова неочаквано и неуместно, че и двамата – старшият и помощникът му, които не се отличаваха с тънка душевна организация – трепнаха от изненада. А вече покойният Михаил Круг с пълен глас пееше за тежката циганска съдба...

– Какво прави тя там? Съвсем ли изперка?! – избухна старшият, като се окопоти от изненадата.

Направи няколко стремителни крачки встрани и рязко отвори почти незабележима врата в стената. Зад тази врата имаше още една стая. По-скоро стаичка – жизненото пространство едва стигаше за диван и малка масичка.

На тази масичка буквално се цепеше малък, но доста мощен касетофон. Пред него в такт с басите подскачаше върху гладкия, но мръсен плот „петкубикова“ пластмасова спринцовка. Обикновено такива ги наричат еднократни, но тази беше мръсна и изтрита, явно я използваша нееднократно. По стените на спринцовката имаше остатъци от някаква жълтеникава течност...

На издънения диван, свободно отпусната, лежеше млада жена. Изглежда спеше, но очите ѝ бяха широко отворени, зениците свити колкото глава на карфица. Безсмисленият поглед беше насочен някъде нагоре, но не към тава-

на, а доста по-надалеч, в космоса, в безкрайността на вселената... В ъгълчето на ярко начервените устни се пенеше слюнка.

– Ей, кучко! – замахна старшият, но девичата никак не реагира на заплашителното му движение. Съдейки по всичко, сега не ѝ пукаше за нищо...

Старшият отпусна ръката, без да я удари. Във всяко действие поначало трябва да е заложен някакъв смисъл. Да се бие това същество, нямаше смисъл... В този момент тя нищо не разбираше и не чувстваше... Затова старшият просто изключи магнетофона.

Но внезапно през рамото му се протегна дебелопръста лапа и музиката отново зазвуча.

– Ти какво?! – обърна се старшият към своя помощник. Едва се сдържаше – ръцете, свити в юмруци, леко потрепваха, готови всеки момент да нанесат удар.

– Че к’во толкова?! – вдигна вежди Лом. – Страшна песен! Жизнена...

Впрочем в тази минута бабанкото садист повече се интересуваше не от музиката, а от високо запретнатата рокля и мършавите бедра на девичата, обути в черен капрон. Той дори хищно се облиза, като ги гледаше...

– Добре, дай го само поне малко по-тихо, а... – ядът на старшия бързо се изпари. Глупаво е да се ядосва на това същество, което живее само с животински инстинкти...

– Дадено – съгласи се Лом. Музиката наистина стана доста по-тиха... А самият садист не можеше да откъсне погледа си от съмнителното качество на „прелестите“ на дамата. Сумтенето му лека-полека ставаше все по-шумно и отривистото, погледът му се замъгли...

Никак не беше приятна на старшия тази гледка... Разбира се, най-добре би било още сега да излезе от стаята и да остави тази двойка деградирани сами... Само че той не искаше сега Лом да се отвлича от основната работа... Трябваше му още. Нека засега потърпи.

После сложи ръка на рамото на помощника и тихо каза:
– Завързвай...

Лом трепна от изненада, после се обърна към старшия недоволно:

– К'во има?!

– Трябва първо да се свърши с мъжа! – в гласа на старшия прозвуча метал. – А после се развличай!

При цялата си тъпотия Лом не можеше да не признае, че той имаше право. Като погледна още веднъж със съжаление краката на „бойната другарка“, той се отправи към изхода от стаята. След него излезе и другият, като грижливо затвори вратата...

Старшият се върна при масата си, а Лом, със силен пукот, раздвижвайки пръстите на ръцете си, без да бърза, тръгна към жертвата...

... Изтезаваният вече беше дошъл на себе си. Не се опитваше да се отскубне или да повика за помощ – волята му беше напълно сломена... Мятайки се на болезнено впилото се в китките му въже, той се опитваше да разбере защо всичко това стана именно с него, и се тресеше от препълнилия го страх...

* * *

Как започна всичко? От тази вятърничава кучка?... А нали, трезво погледнато, тя въобще не му трябваше! Просто му обърна внимание, започна да кокетничи... И той, глупакът, взе и реши да увеличи собствената си „лична сметка“! Само ако знаеше как ще свърши това!... Щеше сам да се кастрира, честна дума!

В онзи ден, както обикновено, проверяваше един от магазините си. Мина през търговската зала, поговори с директора, разгледа складовите помещения... За затягане на дисциплината смъмри не съвсем трезвен товарач – всички трябва да знаят, че е дошъл стопанинът, че той не спи и постоянно ги наблюдава.

После, верен на многолетния си навик, влезе в лятното кафене пред магазина да пие кафе... Изпи...

Момичето само отиде при него, помоли за огънче... Моля, заповядайте! Запалката е на масата – ползвайте я с удоволствие!

Това момиче го заинтригува – първо, пушеше не от най-масовите и евтини „Алианс“ или „Тройка“, а „Парламент“. Цигарите съвсем не са женски и не така често се срещат в чангичките на прекрасната половина на човечеството. А второ, в нея имаше нещо своеобразно... Нещо, което той не можеше да назове с думи, но което тънко долавяше с върховния усет на стар донжуан...

Ето че се и запозна... За беда на себе си. Той дори и името ѝ не запомни... Пък и защо трябваше да го помни?! Бърз секс на седалката на новичкия му джип – и адио, маце!... Е, може и мъничко пари... „За чорапогащник...“ Но не повече!

Впрочем такъв вариант напълно устройваше новата позната... Поне така му се стори тогава... Не се дърпаше, спокойно седна в колата... Наистина, той отначало ѝ предложи да наемат стая в някакъв частен хотел. За малко... Но тя отговори с категорично „не“...

Добре, не – не, и съд няма!... През цялото време, докато той търсеше подходящо местенце, момичето мълчеше и пушеше, загадъчно поглеждайки през прозореца...

Той и не успя нищо да направи. Пък и не бързаше – удължаваше удоволствието... Бавно свали седалката, полупрегърнал новата позната, плавно я положи на импровизираното легло... Широка и пухкава, внезапно запотена длан крадешком се плъзна под късата пола... Партньорката едва забележимо трепна, задиша малко по-често... Всичко вървеше „по ноти“...

Той дръпна ципа на панталона си и се стовари върху момичето. Между другото, при поглед отблизо то се оказа не просто слабо, а мършаво. За такива казват „костите им тракат“. Но вече беше чисто и просто късно нещо да се променя – процесът, както се казва, започна... По-точно, трябваше да започне!

Не се получи... При това съвсем не по негова вина. Неочаквано вратата на джипа се отвори и... Той дори не успя да се огледа – нечии силни ръце го издърпаха от колата като ряпа от леха и го хвърлиха на глинестия бряг на мъничката смрадлива река, която течеше през града.

Странно, но първото, което си помисли тогава, беше далеч от случващото се. Като оглеждаше изцапаните си разкопчани панталони и разкъсаната на рамото по време на полета риза, той си представи гнусливото изражение на красивото лице на жена си, изкривените ѝ устни: „Пак си се освинил, животно...“ Препълнен от справедливо възмущение, той вдигна очи, искаше да закрещи гневно и силно, но... Но само че думите сами заседнаха в гърлото...

Към него бавно се приближаваше огромен на ръст мъжага с гнусна, садистична усмивчица на сбръчканото лице. Зад гърба му се мяркаше още един твърде едър индивид, демонстративно размахвайки ръце с явно недвусмислени намерения...

Той разбра, че сега ще го бият... Явно бе станал жертва на точно запланариана и пресметната „постановка“. Беше чел за такива. Девицата „сваля“ заможен чичко, като обещава да го уреди по пълна програма, а в най-критичния, така да се каже, момент се появяват „благородните отмъстителни“ измежду „най-близките роднини“... По правило „големият брат“, изпълнен със справедлив гняв за поруганата чест на „любимата сестра“, и близките му приятели...

– Стоп, стоп, стоп, момчета! – без да става от влажната земя, той вдигна ръка пред себе си. – Дайте да се разберем!

Нямаше къде да се дене – насади се, както се казва... Ще трябва да се изръси куп пари на тия двама негодници и тяхната проститутка... Няма накъде... Добре че, слава Богу, не е бедняк! Естествено, известна сума в разумни граници няма да го разори.

Той просто още не знаеше колко страшно е закъсал... Пък и не можеше да го знае. Такова нещо просто не се побираше в ума – в голям съвременен град, посред бял ден, буквално на две крачки от постоянния пост на КАТ, или, как беше? – ГИБДД?*. Няма значение! Може да се каже много по-просто – на две крачки от ченгета с автомати!

*Αὐτὸς ἀγία εἰνὶ ἀεὶ ἰφ ἀὰçííαnííñòðà íà íúóíðí ààèæáíεά – ààè. íðà.

Ако разкаже това на някого от познатите си – никога не би повярвал, а този познат би го подигравал до края на живота си като изпечен лъжец!

Но въпреки всичко това беше точно така – с него никой не се канеше да разговаря и да уговаря някаква парична компенсация. На тая далеч не свята Троица ѝ трябваше всичко... Всичко без остатък!

Само че в оня момент той още не знаеше това. И когато здравенякът стовари върху него градушка от тежки, мощни удари с твърдите си като дърво ръце и не по-малко твърди обувки, той още се надяваше на нещо... Въргалияше се по земята, опитвайки се да прикрие с ръце главата си, и молеше...

Побоят не продължи дълго... След няколко кратки секунди към здравеняка се присъедини другарят му. Ударите станаха по-точни и болезнени... А после в главата нещо се взриви и яркият слънчев ден угасна, скри се зад завесата на тъмнината...

... Той вече не чувстваше как го влачеха към спряната малко встрани старичка „Нива“ със смачкан ляв калник... Как връзваха със скоч ръцете и краката... Как го напъхваха в тясното пространство между предната и задната седалка, трамбовайки едрото отпуснато тяло с крака...

Като завършиха тази тежка работа, бандитите криво-ляво го покриха с вълнено одеяло...

Здравенякът погледна към джипа, от който бавно се измъкваше дружката им:

– Знаеш ли, Ман, а количката си я бива!.. Може ли?..

– Не си го и помисляй! – кратко му подхвърли другият, старши в тази малка „команда“, като седнаше зад волана на нивата. – Чистак лошо!

– Че к’во толкова?! – обиди се здравенякът.

– А ти имаш ли някой, който може да я купи?

– Ще намерим! – уверено отвърна здравенякът. – Ще я шитнем чрез копелетата!

– А после твоите копелета ще те предадат! – насмешливо подхвърли Ман. – Сред твоите авери, Лом, е пълно с клепачи!

Здравенякът се намуси още повече и тогава Ман търпеливо, като на малко дете, започна да му обяснява съвършено очевидни неща:

– Първо, как ще минем с този тузарски джип през града? До първия катаджия?... Нали те постоянно ги спират, за да измъкнат мангизи! После – къде ще го скрием? Не знаеш? И аз не знам. В моя гараж не може – бързо ще ме наклепат! Съседите са кофти! Да я захвърлим на паркинг?... Тогава това е улика, недай си Боже, ченгетата ще я намерят за три секунди!

Лом мълчаливо слушаше другаря си... Май в думите му имаше много резон...

– Ние не трябва да оставяме при себе си никакви негови вещи! Нас нищо не ни свързва с него! И не трябва да ни свързва! А когато после всичко свърши, ще си вземем и поготини коли!

Лом не възразяваше повече – партньорът му успя да го убеди. Въобще с него беше нормално да се работи – хитър... Можеш да се спънеш и на равно място. Всичко трябва да се предвиди...

Тежко пъхтейки, Лом започна да се вмъква на задната седалка на нивата, безцеремонно сложил крака върху безсъзнателното тяло...

– Какво се мота тая там? – този път Ман се ядоса на помайването на момичето примамка, която край джипа бавно привеждаше в ред дрехите си. – Ленка, давай по-бързо!..

– Ти бързай! – отяде се момичето. Впрочем без много злоба, повече по инерция... Но същевременно тръгна към нивата, като пооправяше размазаната си козметика...

Тежко се тръсна на предната седалка, хвърли на коленете на Ман кожена чантичка, взета от джипа, и замислено обяви:

– Зле ми е...

– Потърпи малко! – отвърна старшият. – По пътя ще се отбием! В аптека!...

След няколко секунди шумът от двигателя на нивата затихна някъде далече... А на брега на малката замърсена рекичка остана сиротно да стои нагъчканият с много екстри джип с широко отворена задна врата...

Отвлеченият дойде на себе си по-късно... Първите усещания не бяха от най-приятните – тъпо го болеше цялото тяло, в устата – Сахара, като след махмурлук... И дива болка в главата.

Някой го влачеше нанякъде... Къде?! Защо?!... Той не можеше да разбере. Но неволно броеше стъпалата надолу, по чиито остри ръбове се блъскаха краката му... Пет... Бяха точно пет...

А после рязък тласък нагоре, нещо прехвана вече изтръпналите му китки и той увисна като риба на въже. Пред очите му замержеля леко разфокусираното лице на якия мъчител...

– Виж го ти! – с явно доволни нотки в гласа каза той и се дръпна две крачки назад, оглеждайки сътвореното от ръцете му.

– Добре, момчета, вие победихте! – въпреки измъчващата го болка той предпочиташе да се договори с мъчителите си. – Кажете какво искате – и край!..

– Ха! – здравенякът се вгледа някъде в тъмната дълбочина на помещението. – Дявол, гадинката! Всичко разбира правилно!

А после каза... И неговото искане изглеждаше толкова диво, че отвлеченият се обърка. Отначало се обърка, а после не издържа:

– Вие какво, откачихте ли накрая?!...

За тази дързост незабавно получи огромен юмрук в ребрата. Много болезнен удар...

– Добре, момчета... – край тях, леко въртейки мършавия си задник, продефилира одевешната девица, като хвърли на окачения за тръбата пленник равнодушен поглед. – Отивам да си оправям здравето...

Небрежно се порови в хвърлената на пода купчинка от съдържанието в джобовете на пленника, взе запалката.

Скъпа запалка „Зипо“, подарък от жена му за петдесетгодишния юбилей... Като размаха стиснатото между пръстите на дясната си ръка пакетче с някакъв бял прах, тя отиде навътре в помещението. Изскърца врата, за секунда ивица ярка светлина като нож резна очите. И отново полумрак... И бавно приближаващото се лице на садиста...

* * *

Той се пречупи много по-бързо, отколкото можеше да се предполага... Якият садист го обработваше старателно, най-добросъвестно... Любовно, може да се каже... Цялото му тяло се превърна в един огромен извор на нетърпима болка. И той беше готов на всичко, само и само това да спре...

Сега, чувайки крачките на връщания се към него садист, едва не заплака от страх, болка и жал към себе си... Но защо „едва“? Защо да лъже самия себе си?! Плачеше той, плачеше! Така, както никога не бе плакал през своя повече от половинвековен живот! Сълзите правеха пътечки по бузите, увисваха на капки по закръглената брадичка, а той не можеше да ги забърше...

– И к’во? – пред лицето му се появиха налудничавите очи на садиста. – Ще ни изпееш ли, пиленце?

– Да! – побърза да отговори. – Да!

– Че почвай тогава... – здравенякът направи крачка назад.

– По команда... Раз... Два... Три!

– Аня! – почти изстена той. – Анушка! Помогни ми! Моля те...

Ман, седнал малко встрани и невидим за пленника, доволен кимна с глава, наблюдавайки индикаторите на разположената пред него апаратура... Ставаше точно това, което трябваше – в гласа ясно се долавяше и тъга, и болка, и смъртен страх, изпълнил човека...

– Анюта! – продължаваше да стене пленникът. А зад стената вече покойният Круг тихо пееше за Владимирската централа...

* * *

Телефонът беше добър, вносен, при това не тайвански или хонконгски, а японски, фирмен... Галеше слуха, а същевременно твърде звучният сигнал се разнасяше надалеч из стаята на апартаментите. Именно на апартаментите, а не на стандартното московско жилище! Само разните лумпени, които не са съумели да се уредят в новия живот, са наблъскани в малогабаритните жилища! А приличните хора, тоест ония, които имат пари, живеят в апартаменти. И само така!

Някъде от далечния край на апартамента избърза жена, млада и красива. Дългият прозрачен пеньоар откриваше пред нескромните погледи великолепно поддържано тяло... Впрочем за никакви нескромни погледи и дума не можеше да става – тук освен нея нямаше никого.

– Ало! – гласът ѝ беше сънен, леко дрезгав. В този дом бяха свикнали да стават късно. – Слушам...

– Слюшаш ли? – с някаква подигравателна интонация се поинтересува груб мъжки глас с кавказки акцент. – Слюшай!

– Кой е?! – изненада се жената. Сред тези, които можеха да се обаждат тук, нямаше с такъв глас...

– Ана?... – уточни невидимият събеседник.

– Да, аз съм... – съгласи се жената, която още не загаряваше какво става.

– Твоят мъж е при нас. Разбра ли? – в гласа се чуваха гърлени нотки, характерни за кавказките хора.

– При кого – при вас?... – опита се да уточни със замиращо сърце жената. Някак веднага тя разбра, че това не е нечия зла шега.

– Не разбираш, да?! – събеседникът леко повиши глас. – Ще разбереш!... Ние на теб пак ще позвъним! А ти, кучко, готви откупа! И не помисляй на милиция да се обаждаш! Ще го за-ко-лим!...

– Какъв откуп?! – жената се обърка пред телефона, като че сега събеседникът можеше да я види. – Кои сте вие?

В отговор – кратките сигнали на „затворено“.

Жената автоматично погледна да види номера на телефона, от който ѝ се обадиха. Вместо редица от цифри – кратки тирета... Номерът не беше изписан.

И чак тогава тя загаря какво ѝ говореше непознатият. Побиха я тръпки, сякаш леден вятър я погали по гърба. Опита да се загърне в пеньоара, но тънката прозрачна тъкан не можеше да я стопли...

– Господи!... – уплашено прошепна тя. – Какво е това... Господи!

Първата мисъл – да се обади в милицията... Нека незабавно дойдат и да почнат издирването на тези телефонни

терористи! Тя дори протегна ръка към апарата... Но веднага си спомни: „Ще го заколим!“.

Не! Само не в милицията! А тогава на кого?

Бързо извади бележника си, прелисти страниците... Може би на началника на охраната на фирмата на мъжа ѝ?...

Спомни си пенсионирания милиционер с увисналите мустаци. Непрекъснато сълзящите тъжни очи и постоянният дъх на бъчва. Всъщност съпругът ѝ го държеше само в краен случай, да има с кого да се налюска. Като че действа, винаги е подръка. А полза от него?...

В тази книжка просто нямаше подходящи за случая телефонни номера. Не може да се обади на приятелки всъщност! Пък и нямаше близки приятелки... Така... Приятелки... Да поприказват, да обсъдят последните покупки, да поклюкарстват за тоя-оня и нищо повече. Какво могат да помогнат те?

Естествено, като всяка истинска дама от своя кръг, и тя имаше любовник. Беше млад, хубав, прекрасно танцуваше, красиво пиеше вино и беше великолепен в леглото... Но с това и неговите достойнства свършваха. Той просто живееше и не искаше проблеми в този живот... Нямаше смисъл да му се обажда – ще се задоволи с някакъв глупашки съвет и ще се измъкне с неотложни дела... Макар че какви дела можеше да има?! Живееше си главно за нейна сметка, с нейните пари!

На кого, на кого?! Кой ще си направи труда да помогне на нещастната уплашена жена в трудна минута?! Кой?!

„Стоп!“ – каза си тя самата. Някъде на дъното, в тайно чекмедже на бюрото стоеше отдавна позабравен бележник, останал още от времето на студентските години. И там...

Спъвайки се в полите на пеньоара, тя почти бегом се втурна в кабинета...

Върна се след десетина минути, с надежда в очите. Само дано да не си е сменил номера през тези години...

Отговориха почти веднага, след първия дълъг сигнал. Можеше да се помисли, че човекът е седял пред телефона и е очаквал обаждане.

– Слушам! – недоволен мъжки глас, толкова познат и така чужд в същото време...